

Džeina Makbraida

Šis raksts ir balstīts uz patiesiem notikumiem

Rikojieties godīgi (skat. 2. korintiešiem 13:7.)

Es gribētu, lai tu pieskatītu savu brālīti,” teica mana mamma, „mēs ar tēvu dosimies palīdzēt kādai slimniecei.”

Es palūkojos augšup, slaukot mūsu nelielās mājiņas grīdu, un pamāju. Mamma bija Palīdzības biedrības prezidente, un viņa bieži devās apmeklēt mūsu bīskapijas māsas.

„Paldies, Arlīna,” mamma teica, nobučojot manu pieri, „Džons ir aizmidzis. Un uz galda ir iejaukta mīkla maizei. Lūdzu, neaiztiec to!”

Es caur ārdurvīm noskatījos, kā viņi ar tēti aizbrauc rastos pa mūsu putekļaino ceļu. Es jutos lepna, ka mamma man uzticas.

Slaukot virtuvi, es apstājos un palūkojos uz maizes mīklu. Es nespēju vien sagaidīt, kad mamma to šovakar izceps. Parasti mēs ēdām šo maizi ar pašgatavotu ievārījumu. Bet ievārījums bija beidzies jau pirms trim mēnešiem.

Ievārījums! Šī doma lika man kārot pēc kaut kā salda. Es uzmetu skatu cukura burkai uz augšējā plaukta. Es zināju, ka mamma to glabā jauna ievārījuma pagatavošanai.

Taču, jo vairāk es domāju par cukuru, jo vairāk mani pārņēma izsalkums. Beigu beigās es piestūmu pie galda krēslu un pastiepos augšup. Es tik tikko varēju pieskarties cukura burkai. Es pavilku to tuvāk plaukta malai. . . .

Un burka noslidēja no plaukta! Es centos to notvert, taču tā ar skaļu blikšķi nokrita tieši uz iejauktās maizes mīklas. Cukurs izbira, izkaisoties virs mīklas, galda un grīdas.

„Ak nē!” es iekliedzos. Tas pamodināja manu brālīti. Viņš sāka raudāt. Arī *man* gribējās raudāt. Ko par visu šo jucekli teiks mamma?

Saldais godīgums

SARAS GRAMELSPĀČĒRES ILLUSTRĀCIJA

Kad es biju nomierinājusi Džonu, es darīju visu, kas manos spēkos, lai saslaucītu cukuru. Es izvilku burku no mīklas un nomazgāju to. Es saslaucīju cukuru, kas bija izbiris uz galda un grīdas. Taču es neko nevarēju iesākt, lai dabūtu cukuru laukā no mīklas.

Es gribēju atlikt burku atpakaļ uz plaukta. Varbūt mamma nepamanīs, ka tā ir tukša. Bet es zināju, ka tas nebūs pareizi. Tādēļ es noliku burku uz galda un gaidīju mammas un tēta pārrašanos.

Kad viņi atgriezās mājās, mamma tūlīt pat pamanīja cukura burku.

Es dziļi ievilku elpu. „Es tikai gribēju pagatavot cukuru. Bet es nogāzu burku no plaukta. Es centos visu satīrīt, taču nevarēju izdabūt cukuru no maizes mīklas.” Vārdi bira kā pupas, kamēr es, nodurtu galvu, lūkojos grīdā.

Mamma kādu mirkli klusēja.

„Man ļoti žēl,” es nočukstēju.

Mamma nopūtās. „Laikam jau maize šovakar būs īpaši salda,” viņa teica. Es pacēlu galvu. Viņa man uzsmaidīja. „Paldies, ka tu pastāstīji mums par notikušo.”

Tovakar, ēdot cukuroto maizi, mēs ar mammu un tēti runājām par godīgumu.

„Mēs visi savā dzīvē pieļaujam daudz kļūdu,” teica tētis. „Taču, ja mēs esam godīgi un cenšamies to nožēlot, Debesu Tēvu un Jēzus priecājas. Mēs allaž tiksīm svētīti par godīgumu — pat ja sākumā tas šķiet grūti.”

Es vēl arvien bēdājos, ka biju izbērusi cukuru. Es zināju, ka manas kļūdas dēļ mums šogad, visdrīzāk, nebūs tik daudz ievārījuma, kā parasti. Taču es priecājos, ka biju atklājusi patiesību. Tā bija ļoti salda sajūta, ko nespētu dāvēt nekāds cukura daudzums. ●

Autore dzīvo Kolorādo štatā, ASV.

„Dievišķo baušļu ievērošana ikreiz nes svētības! Pārkāpjot dievišķos baušļus, mēs ikreiz zaudējam svētības!”

Prezidents Rasels M. Nelsons, „Ļaujiet savai ticībai izpausties” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2014. g. maijs, 30. lpp.